

BARBORA BERNÁTOVÁ

DIEVČA V HMĚ

TRILER

MARENČIN PT

Dievča v hmle

Barbora Bernátová
Dievča v hmle

Copyright © Barbora Bernátová, 2020
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
876. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0741-2 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0742-9 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0743-6 (ePub)

20. december 1982

Za oknom malého domu padali snehové vločky, ktoré vŕzgali miestnym obyvateľom pod nohami. Vianoce boli za dverami, všade vládol pokoj a z okolitých domov sa ozývali koledy, ktorými si ľudia privodzovali vianočnú atmosféru štyri dni pred samotným sviatkom. Ladné zvuky „Tichej noci“ pretal krik novorodenca, ktorý prišiel na svet s humbukom – tak, ako sa patrí.

Žena vzala plačúce dieťa do náručia a snažila sa zodvihnúť zo studených kachličiek. Zaprela sa o roh vane, no nepodarilo sa jej vstať. Pri každom pokuse sa jej na zakrvavenej podlahe pošmykli nohy a ona sa opäť zviezla na zem.

Do kúpeľne spod dverí prefukoval decembrový vietor. So slzami v očiach a hlbokými vzlykmi si ľahla na suché miesto, dieťa pritísila k prsiam a obidvoch prikryla zakrvavenými uterákmi. S bolesťami, akoby pôrod nebol skončil, sa pretočila na druhú stranu, aby ochránila dievčatko pred studeným prievanom. Zadriemala.

Nad neďalekými horami sa začínalo rozvidnievať, keď sa jej manžel s rachotom vrátil do kuchyne.

„Kde si, ty kurva?!“ Z chodby sa ozval krik zmiešaný s priduseným smiechom. „Už si konečne vyplula toho bastarda?!“

Žena ani na chvíľu nepomyslela na bolesť v podbruší, bez váhania sa priplazila ku dverám a zamkla ich na dva západy.

Dieťa vydalo tichý ston.

„Ššš, to nič. Len buď tíško, nech ňa nezačuje.“ Pritísila si dievčatko bližšie k tvári, aby stlmila intenzitu jeho prenikavého plaču. „Ššš,“ či-čikala ho.

Dieťa po chvíli opäť zaspalo. Z kuchyne sa ešte niekoľko minút ozývali nadávky a potom nastalo hlboké ticho. Žena počula, ako jej

manžel dopadol na pružinovú posteľ a začal pravidelne odľukovať. Zo škáry spod dverí sa do kúpeľne šíril pach alkoholu, vývratkov a moču.

Len nech spí dlho, prosím. Len nech spí dlho, aby stihol vytriezvieť, pomyslela si žena a ľahla si späť na studenú dlážku pod umývadlom.

Ležal som v posteli, cez hrud' som mal prehodenú neznámu ženskú ruku s ostrými, načierno nalakovanými nechťami, ktoré mi na chrbte zanechali hlboké škrabance, a v spodkoch som pri spomienke na predchádzajúcu noc pocítil narastajúcu erekciu. Otočil som sa na druhý bok a zahľadel sa na svoj nočný objav. Ktosi mi raz povedal, že neexistuje nič krajšie, než zobudiť sa vedľa nahej ženy. Proti tomuto výroku som nenamietal, no určitý rozdiel v tom, či sa muž zobudil vedľa dlhonohej modelky, alebo tínedžerky s tvárou pripomínajúcou vyšúchanú podrážku tenisky som predsa len videl. Dievčaťu oproti by som hádal takých devätnásť, nanajvýš dvadsať rokov. Isté však bolo, že z puberty musela odrásť len prednedávnom, pretože z tej trochy mejkapu, ktorú si v noci neobtrela o moje biele prikrývky, presakovalo akné, ktoré včera šikovne zamaskovala.

Pravdepodobne som toho vypil viac, ako by sa patrilo, pomyslel som si, keď som od neznámej tváre odvrátil zrak. Tie večierky, ktoré usporadúval môj spolužiak zo strednej, by mali zakázať, inak umriem na nejakú pohlavnú chorobu.

Nemyslíte si o mne, že som nejaký alkoholik alebo Casanova, ktorý od večera do rána vymetá bary a lanári nevinné devy do postele.

Nie, nie som ako každá druhá knižná postava.

Som detektív.

Volám sa Dávid Meizner, mám tridsaťpäť rokov, som – dá sa povedať – slobodný, a radšej si do postele vezmem ženu, ktorú sotva poznám, ako by som mal onanovať nad nechutným pornom.

Jemne, aby som nezobudil svoju novú známosť, som sa vymanil z jej objatia a vstal z postele. Žena vedľa mňa sa nespokojne pomrvila a rozťahla sa na celú šírku postele v snahe čo najdlhšie v nej udržať teplo môjho tela. Nemal som v pláne zobudiť ju skôr, než sa stihnem obliecť a obuť, aby som nemusel odbíjať jej snahy o spoločné raňajky.

Všetky ženy sú rovnaké, aj keď práve to si dosť často myslia o nás chlapoch.

Hodil som na seba tepláky a mikinu s vytláčeným policajným logom na chrbte a vzal svojho päťročného československého vlčička na pre-

chádzku. Ešte predtým som na papier načarbal odkaz pre tú radodajku, ktorá sa mi viala v posteli. Znel: *Musel som odísť. Napíš mi svoje číslo a ja sa ti ozvem. Keď budeš odchádzať, stačí zabuchnúť dverami.* Vynaliezavé. Tromi vetami som dosiahol dve základné veci. Po prvé, vzbudil som v nej nádej, ktorú tak zúfalo potrebovala, a to, že jej ešte niekedy zavolám, hoci som to v pláne určite nemal, a po druhé, taktne som jej naznačil, aby vypadla. Nemal som chuť a ani náladu stretnúť sa s ňou, keď sa vrátim z prechádzky. Snád' to pochopí. Nepôsobila, že by bola úplne sprostá, aj keď... budme k sebe úprimní. Ktoré dievča by dobrovoľne vliezlo do postele neznámemu chlapovi, o ktorom nič nevie? Mohol som byť pokojne sériový vrah.

Panelákom takmer otriaslo, keď som zabuchol dverami s cieľom vytrhnúť ju zo spánku. (Snád' si nemyslela, že mi bude v posteli vylihovať celý deň!) Prešiel som so psom k rieke, ktorá sa tiahla celým sídliskom a o niekoľko desiatok minút som sa ocitol pri rozľahlom jazere. Tabuľa na plote upozorňovala návštevníkov na zákaz vodenia psov.

Srať na to, povedal som si a spolu s vlčiakom som prešiel na druhú stranu.

Odopol som Brucea z vôdzky a sadol si na tribúnu, odkiaľ som mal zvyčajne perfektný výhľad na vodných lyžiarov. S cigaretou medzi perami – inak, upozorňujem vás dopredu, fajčím ako komín – som sa zahľadel na ženský zadok, ktorý sa ocitol v mojom zornom poli. Mamičky s kočíkmi ma odjakživa vzrušovali, nevedel som si vysvetliť prečo. Zjavne išlo o nejaký pradávny pud, ktorý mal v sebe zakorenený každý chlap. Všetci sme sa totiž chceli vrátiť tam, odkiaľ sme prišli.

Žena sa na mňa zoširoka usmiala, poriadneho chlapa určite nevidela od oplodnenia, a potom na mňa znechutene fľochla. Mám dlhé vedenie, takže mi chvíľu trvalo, kým som pochopil prečo. Môj, za iných okolností úžasný, pes čupel necelý meter od jej užgravčaného decka a so slastným úsmevom si vyprázdňoval črevá. Otočil som sa opačným smerom, tváriac sa, že som si nič nevšimol, a potiahol si z cigarety.

No a čo? Nemal som pri sebe plastové vrecká a k tomu... Šetrím životné prostredie, tak nech sa tá fajnová krava poserie.

Na svete som nevedel pochopiť len dve veci. Moju kolegyniu Emu

a ženy, ktoré sa za iných okolností tvária ako biomatky a pritom im vadí malé hovienko, ktoré je, mimochodom, prírodné hnojivo!

„Bruce!“ skríkol som na toho zlosyna a zliezol z tribúny. Poškrabal som ho za ušami a vykročil na opačnú stranu, aby som na tú mamičku náhodou opäť nenadabil.

Domov som dorazil tri hodiny po tom, čo som odišiel. Našťastie bol byt prázdny a posteľ ustlaná. Na zdrape papiera pribudlo telefónne číslo a malé srdiečko.

Pokrútil som hlavou a pomyslel si o tej dievčine svojej.

Jediná žena, s ktorou som si dokázal predstaviť budúcnosť, bola moja kolegyňa Ema, lenže tá o mňa nejavila najmenší záujem. Ak ste si pomysleli, že ju chcem kvôli tomu, že som ju ešte nedostal do postele, mýlili ste sa. Ema a ja sme už raz v posteli skončili. Teda, nie úplne v posteli, pretože tam žiadna posteľ nebola. Stalo sa to pred tromi rokmi na valentínskom večierku, na ktorom sme boli obidvaja bez partnerov. Kým ja som chodil na takéto udalosti spravidla sám (Ako sa hovorí: „Načo nosiť drevo do lesa?“), u Emy to bolo nepochopiteľné. Bolo to najkrajšie stvorenie, aké som kedy videl. V ten večer sme sa poriadne opili a skončili na záchodoch. Keď som tvrdil, že všetky ženy sú rovnaké, klamal som. Ona nebola ako ostatné ženy. Bola iná, dokonca by som si trúfol povedať, že výnimočná. Nikdy som nepočul, aby sa na niečo sťažovala, nepotrebovala pomoc od nikoho (a aj keby ju potrebovala, nikdy by o ňu nepožiadala) a v živote som ju nevidel plakať, na rozdiel od mojej matky, ktorá plakala až priveľmi často. Ema nebola žiaden šopenholik, nakupovanie priam neznášala a za to mala u mňa plusové body. Zjedla veľkú pizzu na posedenie a nikdy sa nestážovala, že po nej pribrala.

Ako málo stačí chlapovi ku šťastiu, však?

Po tej udalosti na záchodoch si jednoducho natiahla nohavičky, stiahla sukňu, aby ňou zakryla pevný zadok a bez slova sa vrátila k ostatným.

Takže, ešte raz.

Ak ste si pomysleli, že ju chcem kvôli tomu, že som ju ešte nedostal do postele, mýlili ste sa. Chcem ju kvôli tomu, že ju milujem. Milujem na nej všetko. Od jej modrých očí, dlhých vlasov a žiarivého úsmevu, až po jej štíhle nohy. V noci si líham do postele a premýšľam nad celým dňom.

Nad ňou. Nad tým, čo som povedal, ako som to povedal a ako by som to povedal, ak by som sa vedel vrátiť v čase.

Pozrel som sa na papier s ružovým srdiečkom.

Odkiaľ, doriti, nabrala ružové pero?

Zahodil som ho do koša a položil pred Brucea poriadny kus surovej krkovičky. Kým jedol, využil som čas na krátku sprchu. Ešte stále som to dievča zo seba cítil a nechcel som prísť na nedeľňajší obed k matke a smrdieť psom a sexom.

Čo by si o mne pomyslela?

O hodinu som už parkoval na zablatenej ceste pred dvojposchodovým domom. Keď sa matka pred ôsmimi rokmi vydala, presťahovala sa s manželom na druhú stranu Košíc a mne nechala ten krásny priestranný byt, o ktorý spolu s právnikom obrala otca. Nestihol som si ani odopnúť pás, matka už otvárala bránku a vítala ma. Okolo ramien mala ovinutú ruku môjho nového otecka, ktorý v sebe našiel toľko drzosti, že mi po svadobnom obrade navrhol, aby som ho tak oslovoval.

„Volaj ma otec,“ ponúkol mi na oslave, kým sa napchával punčovým rezom.

Matka bola odetá v slonovinovom kostýme a tancovala len niekoľko metrov od nás. Usmievala sa na svojho nového švagra Sama a konečne bola šťastná. Nechcel som jej to šťastie prekaziť, ale po otcovi som zdedil prchkú povahu, a tak som sa nezdržal. Pozrel som na matkinho manžela, pristúpil k nemu bližšie, a tak, aby ma mama nepočula, som mu do ucha pošepkal, nech si to, kurva, vyhodí z hlavy. Na svadbe mi robila sprievod Ema. Mala na sebe krásne žlté šaty, ktoré sa hodili k jej olivovej pleti a tmavým vlasom s blondávnym prelivom. Keď som jej to povedal, strašne sa smiala. Mne to také smiešne nepripadalo. Hoci mi s tým odvtedy dal Viktor pokoj, ale aj tak – čo je veľa, to je veľa.

„Ahoj, zlatko,“ privítala ma matka a ako vždy ma objala a vlepila mi vlhký bozk na líce.

Zachmúrený Viktor stál za ňou, očividne ani on nezabudol na moje rázne odmietnutie. Zo slušnosti a rešpektu k mojej matke sme si podali ruky ako starí známi. Odviedol ma do kuchyne a ponúkol mi stoličku na boku stola. Keď som si sadal k pečenej kačke, nevedel som sa zbaviť pocitu, že tu nie som vítaný. Cítil som sa ako hosť, ktorý je prvýkrát

na návšteve u nových susedov. Akoby som medzi nich vôbec nepatril. Akoby žena po mojej ľavici nebola mojou matkou. V jej prítomnosti som bol nesvoj. *Naozaj sme sa počas tých ôsmich rokov takto odcudzili?* pýtal som sa sám seba. Časy, keď som mal päť rokov a sedel na maminých kolénach, zatiaľ čo ona mi spievala a ja som sa smial, boli zjavne dávno za nami. Po trápne tichom obede nasledovalo trápne posedenie pri káve a matkine otrepané, a aby som nezabudol dodať, trápne otázky. Kedy si niekoho nájdem? Kedy sa ožením? Kedy bude babičkou a podobne táraniny, ktoré mi išli jedným uchom dnu a druhým von. Keď som od nervozity dofajčil asi piatu cigaretu, pobral som sa domov s ospravedlnením, že sa necítim dobre. Nabalila ma, takmer sa mi pod tiažou všetkého toho jedla znížil podvozok auta. Aspoň som si nemusel variť, aj keď som to robil celkom rád. Najradšej som varil pre Emu, ako sa hovorí, láska ide cez žalúdok. V jej prípade to akosi neplatilo. Za tých pár razov, čo u mňa večerala, by musela byť zbláznená až po uši. Nepripadala mi tak, to teda určite nie.

A možno to len šikovne skrýva, nahováral som si.

Cestou domov som sa zastavil v obchode a kúpil si prepravku svojho najobľúbenejšieho piva a maxi pack kondómov. Keď som vám na začiatku naznačil, že nie som žiaden Casanova, klamal som. A mali by ste o mne vedieť ešte niečo – som klamár. Notorický. Niekedy ani nemusím, no neviem si pomôcť. Jednoducho to zo mňa vylezie bez toho, aby som porozmýšľal. Ema mi vždy vravieva, že mi neverí ani nos medzi očami. To preto, lebo ma dobre pozná. Spoznali sme sa na strednej škole, roky sme spolu sedeli za jednou lavicou, a časom sme zistili, že máme rovnaké záujmy. Obidvaja sme sa prihlásili na policajnú školu a nakoniec sme skončili tu. Nič sa nezmenilo, sme len o niekoľko rokov starší a ja som do nej rovnaký blázon ako počas štúdia.

Keď som sa približoval k pokladni a predavačka zbadala, čo leží na dne môjho košíka, nadvihla obočie a prihlúplo sa uškrnula. Čakal som nejakú poznámku typu: „*To bude noc*“, ale prekvapila ma a držala jazyk za zubami. Zaplatil som a bez toho, aby som počkal na výdavok, som sa vytratil. Bol som celý nadržaný z toho, ako prídem domov a zapnem si x-tú sériu speváckej šou, pri ktorej budem popíjať pivo ako starý mládenec a sťažovať sa na reklamy každých dvadsať minút.

To bolo myslené ironicky.

Síce som nemal chuť na sex s nejakou mladou babou, ale vždy je to lepšie, ako sa na vlastnom gauči unudiť k smrti.

Zaparkoval som v meste a vošiel do nóbl podnik. Ako prvé mi do oči uderila lesknúca sa podlaha, v ktorej som videl vlastný odraz a až potom som zbadal ju. Mohla mať tesne po štyridsiatke, sedela sama za barovým pultom a v rukách obracala poloprázdny pohár. Dlhé oranžové vlasy jej padali na chrbát a pri pohybe hlavou sa jej obtierali o kríž. Zavola som na čašníka a objednal som jej to, čo pila doteraz. Nemusel som dlho čakať, už sa ku mne teperila s novým drinkom. Keď si v tej krátkej sukničke sadala, odhalila viac, ako mala v pláne. Chvíľu sme spolu nezáväzne debatovali, chichotal som sa na jej hlúpych vtípoch a ona zas na tých mojich. Tváril som sa, že nemám záujem vyspať sa s ňou a že som prišiel len na kus reči. Neoklamal som ju. Všimla si, že jej neprestajne civiem do výstrihu a po treťom pohári prevzala iniciatívu. Prisadla si bližšie a ruku mi položila na rozkrok. Chcela ma. Vedel som to podľa toho, ako si oblízala pery, keď pod dlaňou pocítila moje prirodzenie. Nevšimal som si obrúčku, ktorú mala na ľavom prstenníku a chytil som ju za ruku. O desať minút neskôr som jej rozopínal zips na zadnej strane sukne v hotelovej izbe s výhľadom na gotickú katedrálu. Vzal som si ju rovno na parapetnej doske.

Najlepšie na sexe s vydatými ženami je to, že aj pre ne je spoločne strávená noc rovnako nezáväzná ako pre mňa. Nenechajú vám sedemnášť neprijatých hovorov, nebudú vám o druhej v noci vyzváňať na zvonček, ani po vás hystericky pokrikovať na ulici.

Domov som prišiel krátko pred polnocou. Nemal som silu ísť sa ani osprchovať. Do sekundy som bol tuhý.

Zo spánku ma vytrhlo zvonenie telefónu. Myslel som si, že je niečo málo po šiestej, ale ukrutne som sa mýlil. Veľké číslice zobrazujúce hodiny ukazovali 3:35. Mal som sto chutí hodiť tú hranatú somarinu o stenu a prerušiť tak hlas Vincea Neila z kapely Mötley Crüe.

Namiesto toho som mobil zdvihol a zamumlal doňho niečo, čo sa malo podobať na „*prosím?*“

Hlas na druhej strane linky stručne prehovoril.

Našlo sa telo? Kde? Kedy? O koho ide? V hlave mi vírili otázky, no bol som rozospatý a nevládal som ich položiť nahlas. Vyjachtal som zo seba len „*už idem*“ a vyštveral sa z postele. Tak rýchlo, ako som len dokázal, som na seba natiahol oblečenie, ktoré ostalo prehodené cez stoličku a umyl som si zuby. Kým som sedel na záchode, do navigácie som zadal súradnice, ktoré mi poslali v esemeske. Vôbec som netušil, kde sa to miesto nachádza, ani ako sa tam dostanem. Mala to byť akási chatová oblasť niekde v lese medzi Košicami a Trebišovom.

Vybehol som z brány a prešiel na parkovacie miesto, ktoré som síce nemal vyhradené, ale každý sused v bloku vedel, že je moje a pre dobré susedské vzťahy sa tam neodvážil zaparkovať. Stál som tam ako soľný stĺp a zíal na lampami osvetlené prázdne miesto. Úplne mi vyfučalo z hlavy, že som auto nechal pred hotelom a domov sa vrátil taxíkom. Zavolať som Eme. Zastihol som ju na ceste, ale nerobilo jej problém otočiť auto a vrátiť sa po mňa. Postával som pod stromom a poťahoval z cigarety, keď ma oslepili svetlá jej žltého chrobáka. Podišiel som k dverám spolujazdca a hodil sa na sedadlo vedľa svojej krásnej kolegyne.

„To ti nepomôže, len mi tu bude ešte viac smrdieť,“ upozornila ma Ema, keď som sa na seba chystal vystriekať aspoň pol flakónu voňavky, ktorú mi kúpila na narodeniny.

Mala pravdu a hoci som smrdel ako týždeň nevetraná krčma v centre mesta s titulom „Nositeľ radu práce“, nechcel som prekryť Eminu kokosovú vôňu.

„Kde máš auto?“ vyzvedala.

Zaklamal som, že sme to včera u matky prehnali s pitím, takže som ho nechal zaparkované pred jej domom.

Samozrejme, že mi neuverila.

Zišli sme z cesty tretej triedy na výpadovku E58. Okrem jedného nočného spoja a dvoch áut, ktoré osvetľovali vozovku diaľkovými svetlami, bola cesta ľudoprázdna. Zastavili sme na semafore, ktorý z neznámeho dôvodu fungoval a vymenili si pohľady. Jej krásne modré oči si ma premerali od hlavy po päty.

„Vyzeráš otrasne,“ skonštatovala sucho a usmiala sa.

Nemal som jej na to čo povedať, pretože určite mala pravdu. Spal som necelé tri hodiny, takže som musel pôsobiť ako mátoha. Okrem toho som bol vyštavený a opuchnutý z množstva alkoholu, ktorý som za noc stihol vypiť. Opätoval som jej úsmev, aj keď zďaleka nebol taký atraktívny ako ten jej, a zahľadel sa na cestu pred nami.

Keď sme dorazili na miesto, bolo krátko po štvrtej ráno. Ema zaparkovala pred rampou, pred ktorou boli odstavené ostatné autá a spoločne sme vyšli do sychravého a hmlistého rána. Neznášal som jeseň, dážď a silný vietor. Vlastne, neznášal som aj zimu a o lete by som radšej pomlčal. Jediným normálnym ročným obdobím bola jar, ktorú som už poriadne dlho nezažil. V mojom názore na jeseň som sa utvrdil vo chvíli, keď som novými topánkami za takmer dvesto eur šliapol do blata. Nadával som ako pohan a snažil sa striasť tú odpornú hmotu z kožených podrážok. Keď sa mi to konečne podarilo, dvihol som hlavu a zbadal Emu niekoľko desiatok metrov ďalej, ako kráča k jednej z chát. Dobehol som ju a spoločne sme zastavili pred policajnou páskou. Tmavé ráno osvetľovali len majáky policajných áut, z chaty vychádzali technici odetí v bielych kombinézach a vedľa v sanitke sedeli dvaja chlapi, ktorým záchranár, súdiac podľa ich stupídneho výrazu, pichol niečo na upokojenie.

„Tí dvaja ju našli?“ spýtala sa Ema chlapa, ktorý sa vedľa nás pristavil a zazipsovala si bundu.

Bol to Adam Solčanský, krajský prokurátor, ktorý mal dozeráť na to, či si vykonávame svoju prácu dobre a v medziach zákona. Bol to dobrý chlap, asi jediný normálny prokurátor, ktorého som poznal, zhovorčivý a vždy usmievavý.

„Uhm,“ pritakal popri tom, ako vyfukoval cigaretový dym a prešiel k sedemdecovej fľaške od zaváranín, aby do nej odhodil ohorok.

„Chúďatká. Musel to byť pre nich poriadny šok,“ poľutovala ich Ema. „Neviem si predstaviť, že by sa také niečo stalo mne.“

„Ja tiež nie,“ kontroval jej prokurátor.

Ema bola odjakživa taká – ľutovala každého a za každých okolností. Zvykol som si. Aj keď som s tým mal zo začiatku sakramentský problém, nakoniec som si predsa len zvykol. Nemohol som si však odpustiť sarkastickú poznámku, že sú to, kurva, naši podozriví!

Obaja na mňa zazreli spôsobom, že nad touto možnosťou ani za mak nepouvažovali. Nahlas som si odfrkol a prešiel k dodávke, v ktorej sedel technik. Podal mi bielu kombinézu a kým som sa do nej navliekal, sledoval som tých dvoch odkundesov. Cez seba mali prehodené flisové deky a klepali sa ako osiky. Nevedel som, či od zimy, alebo od strachu.

„Toto nedokážeš predstierať,“ obraňovala ich Ema. „Musel by si byť veľmi dobrý herec.“

„Možno máš pravdu,“ priznal som, keď som si všimol ich vystrašené tváre. „Ale spoliehať sa na to nebudem. Poznal som psychopatov, ktorí by to dokázali zahrať.“ Spomenul som si na svojho spolužiaka zo základnej školy a striaslo ma.

„Pripravení?“ spýtal sa nás technik a nadvihol policajnú pásku.

Keď sme s Emou prešli na druhú stranu chatky, všimol som si, že zadné dvere boli otvorené dokorán a jeden z technikov z nich snímal odtlačky. Obišli sme pahrebu a cez úzky prierez medzi stromami sme vstúpili do lesa. Pod nohami nám pískali premočené konáre a zo zeme sa dvíhala ranná hmla – biela a plná tajomstiev sa nám prepletala pomedzi nohy. Čím hlbšie v lese sme boli, tým nás zahaľovala väčšia tma. Museli sme zapnúť baterky, aby sme videli, kam šliapeme. Po niekoľkých minútach chôdze tmavým lesom nás oslepili blesky fotoaparátu, ktoré pretínali ustupujúce šero. Keď som rukami rozohnal hmlu, v diaľke som zbadal psovoda prečesávajúceho okolie a technikov, ktorí dokumentovali miesto činu. Opatrne sme prešli popri desiatkach nájdených stôp a zastavili pred úzkym potôčikom pretekajúcim cez les.

Nad mŕtvym ženským telom stál súdny lekár so svojim asistentom.

Všimol som si, že kameň vedľa obete bol ovracaná a hneď som sa na to spýtal okoloidúceho technika. Povedal len, že sa k tomu prihlásil je-

den z nálezcov a pokračoval v ceste. Zadíval som sa na obeť a vôbec som sa tomu chlapcovi nečudoval.

Žena pred nami mohla byť kedysi pekná, no s rozmliaždenou tvárou, vybitými zubami a sinavým, pomaly sa rozkladajúcim telom, sa tomu len ťažko verilo. Obeť zahaloval šedý opar dýchajúcej hmly, ktorá sa plazila okolo ženiných hnedých vlasov, nahých prs aj končatín, ktoré mala zviazané sťahovacou páskou.

Periférne som zazrel, ako sa Ema zdráha na telo pozrieť. Bila sa v nej zvedavosť, odhodlanie, ale aj nechúť. Nakoniec sa premohla, dvihla zrak od svojich zablatených topánok a zadívala sa na purpurovo-sivastú mŕtvolu.

„Odkedy tu leží?“ spýtal som sa lekára, ktorý čupel vedľa tela, aby som odvrátil pozornosť od svojej kolegyně, ktorú napínalo na vracanie.

Doktor si starostlivo uhladil fúziky skrývajúce sa pod rúškom a chystal sa mi akurát odpovedať, keď ho vyrušil roj technikov. Ustúpil som od mŕtvoly, aby som im umožnil odfotografovať telo a pozrel som sa na Emu, ktorá si pri ústach pridržovala papierovú vreckovku. Keď mi náhli-vo naznačila, aby som sa odvrátil, pohľadom som prešiel späť na technika, ktorý z tela odstránil vrstvu listov a potom ženu odfotil.

„Nech sa páči, je len vaša,“ prehodil, keď skončil a zmizol za hustým porastom kríkov.

„Tak, pozrime sa, čo tu máme...“

„Vyzerá ako umelá, akoby predtým ani nebola živá,“ poznamenala Ema skôr sama pre seba, čím prerušila lekára.

„Áno, to je tým...“ a rozhovoril sa o tom, ako sa po smrti uvoľňujú svaly, vyhladzujú vrásky a podobné kecy, veľmi som ho nevnímal. Zakončil to: „Fascinujúce, že?“

Že vraj fascinujúce... Tak by som to teda určite nenazval.

Lekár na mňa pozrel ponad rám okuliarov, akoby mi čítal myšlienky a potom pokračoval: „Ide o ženu vo veku tridsať až štyridsať rokov. Predbežnou príčinou smrti bolo uškrtenie.“ Ukázal na fialový prstenec tiahnu-ci sa okolo celého obvodu krku a popraskané žilky v očiach. „No ten, kto ju zabil, ju predtým poriadne doriadil.“

„Bola znásilnená?“ spýtala sa Ema a ukázala na zbedačené telo. To, že

bola obeť dobitá, nám bolo zrejme už pri pohľade na vybité zuby, zaujímalo nás skôr to, čo nebolo vidieť na prvý pohľad.

Z kríkov vedľa nás vyliezla polmetrová užovka a plazila sa smerom k nehybnému telu.

„Vylúčiť to nemôžem.“ Lekár sa odmlčal, zatiaľ čo konárom nadvihol hada a jemným pohybom ruky ho odhodil do zurčiaceho potoka. „V oblasti pošvy som našiel semeno, no či išlo o znásilnenie, alebo dobrovoľný pohlavný styk, vám budem vedieť povedať až po pitve. Dobu úmrtia vám tiež nepoviem presne, no hádal by som, že smrť nastala pred... hm... deviatimi až desiatimi hodinami...“

„Takže medzi ôsmou až deviatou večer?“ uisťoval som sa, keď som si to v hlave prepočítal, a díval sa na hada, ktorého unášal slabý prúd vody.

„Pravdepodobne,“ odvetil mi lekár s prehnane súcitným úsmevom a nariadil asistentovi, aby zabalil telo do čierneho vreca. Dioptrické okuliare visiace na medenej šnúrke zvesil na hrud' a odhodil chirurgické rukavice do plastového vreca. „Zastavte sa u mňa o štvrtej poobede, skôr nie. Dovtedy mám vyučovanie so študentmi medicíny, ale potom sa do toho môžeme pustiť,“ zakončil, zaklapol hnedý kožený kufřík a kývol nám na pozdrav.

O niekoľko hluchých minút sme ho nasledovali von z lesa. Už po ceste sme si s Emou rozdelili úlohy. Kým ona išla prezrieť chatu, v ktorej pravdepodobne žila naša obeť, ja som sa pristavil pri sanitke.

Chalani sedeli bez pohnutia a očami tupo civeli na neurčité miesto kdesi za mojím chrbtom. Nevšimával som si zdravotníkov nesúhlas a prihovoral sa jednému z nich. Tomu, ktorý vyzeral ako menší neandertálec.

„Ako sa voláš?“

Chlapec na mňa pomaly otočil hlavu. „Tomáš,“ povedal takmer neprítomne.

Kývol som hlavou vedľa. „A on?“

„Lukáš,“ znela jeho odpoveď.

Fajn, Tomáš a Lukáš. Aspoň si to človek ľahšie zapamätá. Mali u mňa plusový bod za to, že im rodičia nedali niektoré z tých moderných mien ako Maximilián, Damián, Florián či podobný „ián“. Zapálil som si cigaretu a ponúkol chlapca, ktorý bol ako-tak pri zmysloch.

„Ešte som nemal osemnásť,“ zamumlal vystrašene, ale v kútikoch úst sa mu nahromadili sliny.

„No a? Vyzerám ako tvoja matka?“ spýtal som sa a podal mu balík cigariet. Tomáš chvíľu uvažoval, či ho nechcem náhodou nachytať, ale nakoniec sa natiahol bližšie k balíku a vytiahol z neho dve cigarety. Jednu som mu pripálil a druhú si zastrčil za ucho – na horšie časy. „Koľko máte rokov?“

„Ja mám pätnásť a Lukáš mal v sobotu šestnásť,“ odvetil.

„Takže ste prišli oslavovať?“

„No...“ zdráhal sa. „Tak trochu.“

„Ste tu len vy dvaja?“

„No, to určite,“ zhrozil sa. „Rodičia by nás nikdy nepustili samých dvoch. Musela ísť s nami aj moja babka, ale tá je úplne grogy. Dala si nejaké tabletky na nervy a zapila ich pivom. Už sa ju pokúšali zobudiť, ale je totálne mimo.“

Pekné, pomyslel som si, *spoľahlivý dohľad*. „Čo ste robili o tretej ráno v lese?“

Tomášovi zabehol dym, rozkašľal sa. Trvalo to niekoľko sekúnd, a keď sa prestal dušiť, bol bledý v tvári. „Nó... Lukášovi prišlo zle a chcel sa na-dýchať čerstvého vzduchu.“

„Prečo mu bolo zle?“

Chlapec chvíľu váhal, ale nakoniec predsa len nevydržal čeliť môjmu rokmi vycibrenému detektívnemu pohľadu a opýtal sa: „Ak vám to poviem, sľubujete, že z toho nebudeme mať problémy?“

Premeral som si obidvoch pubertiakov od hlavy až k pätám. Vzhľadom na ich oblečenie a tupé výrazy museli byť v triede šikanovaní. Aspoň za mojich školských čias by takých zaostalcov, ako sú oni dvaja, ostatní spolužiaci poriadne potrápili. Chalani s obrovskými dioptriami, o číslo väčšími menčestrovými nohavicami boli vítaným odreagovaním počas krátkych desaťminútových prestávok.

„Sľubujem.“

„Dobre... Keď babka zaspala, ukradli sme jej štyri plechovky piva a trochu sme si na poschodí uhli,“ odmlčal sa. „Lukášovi prišlo zle a museli sme ísť von, pre prípad, keby mu bolo treba vracať.“

Nadvihol som jedno obočie a vstrebával Tomášovo „šokujúce“ priznanie. „Ako dlho ste tu?“ spýtal som sa.

„Kde tu?“ nechápal Tomáš.

„Myslím na chate. Kedy ste prišli?“

„Jáj,“ zatiahol s výrazným východoslovenským prízvukom. „Prišli sme v piatok po škole. Dnes by sme mali ísť domov, príde po nás oco.“

„Ste bratia?“

„Nie, spolužiaci,“ odpovedal pohotovo.

„Čo ste robili celý víkend, nenudili ste sa tu?“ prehodil som sucho a rozhladol sa naokolo. Všimol som si len dve ihriská, ktoré časom zarástli burinou, veľkú halu s povybíjanými oknami a zopár neudržiavaných umyvární.

„Ani nie. Tu si človek vždy nájde nejakú zábavu.“

„Například?“

Tomáš sa poobzeral. „Tam za tamtou chatou je hojdacia sieť. A za tamtou zas domček na strome. A za chatou, kde bývala tá mŕtva žena, je veľké pódium. V lete sú pod ním samé hady, ale teraz tam nič nie je.“

„Poznali ste ju?“

„Koho?“

„Tú ženu predsa.“

„Aha, ani nie. Nikdy predtým som ju tu nevidel, ale možno je to dcéra alebo vnučka starej Havírovej. To je kamarátka mojej babky – tá chata jej patrí. V sobotu poobede sme išli na huby a vtedy sme si ju všimli. Sedela pri ohnisku a čítala si knihu. Bola naozaj pekná... veľmi sa podobala na moju spolužiačku Simonu,“ prepletal jazykom.

Prizhúrnil som na chlapca oči. „Včera ste ju nesledovali?“

Tomáš pri slove „*nesledovali*“ znehybnel. „Nie, prečo?“

Neodpovedal som. „Nikto iný tu už nie je?“

„Hm, teraz nie,“ odvetil opatrne a ešte opatrnejšie si ma premeral. „Väčšinou sem ľudia chodia v lete. Niektorí tu aj bývajú, ale momentálne sme tu boli len my a tá... žena.“

„Hm,“ zamumlal som. „Viete, že sledovať cudzích ľudí je neslušné?“

„Stalo sa to len raz, prisahám.“

„No jasne, pomyslel som si, ale namiesto toho som prikývol. Nevšimol si si v okolí niekoho cudzieho?“

Tomáš sa tuho zamyslel a po krátkej chvíli pokrútil hlavou. „Myslím, že nie.“

„To ty si sa tam v lese povracal?“

Chlapec sklonil hlavu a uši mu od hanby očerveneli. „Nie, to Lukáš.“

Pozrel som na toho druhého, ktorý bol stále pod vplyvom liekov.

„Dobre. A kde máte tú chatu?“

„Tam,“ ukázal rukou na asfaltovú cestu, ktorá sa tiahla do kopca a mizla za zákrutou. „Hore na kopci. Odtiaľ ju nevidno.“

Zadával som sa na miesto, na ktoré mieril ukazovák. „Dobre, nechám vás už na pokoji,“ rozlúčil som sa s Tomášom a rozbehol sa za Emou, ktorá akurát vychádzala z chaty. „Tak čo? Našli niečo?“

„Žiadne stopy po krvi, ak narážaš na to, ani známky zápasu. Nenašlo sa žiadne oblečenie, hygienické potreby či kabelka, žiadne doklady, ani mobil. Na prvý pohľad sa zdá, že v chate nikto nebyval, ale kôš bol plný odpadkov a vedľa drezu kopa umytého riadu.“

Zakopol som o betónový výbežok a zanadával. „Nevieme, o koho ide?“

„Nie.“ Ema mi pomohla udržať rovnováhu. „Musíme sa spoľahnúť na to, že bude evidovaná v niektorej z databáz, inak nám neostane nič iné, ako sa obrátiť na médiá, aby nám pomohli s identifikáciou.“

Dúfal som, že k druhému kroku sa nebudeme musieť uchýliť. Neznášal som novinárov – starali sa do vecí, do ktorých ich nič nebolo a nakoniec vždy všetko posrali, aj keď sa *vehementne* snažili pomôcť. Tá ich prílišná snaha ma rozčuľovala.

Prekročil som mláku a nasledoval Emu k autu. „Čoskoro sa stretieme s novým šéfom, tešíš sa?“ nadhodil som.

Nemôžem tvrdiť, že som bol zo stretnutia s novým šéfom nadšený, ale po predchádzajúcom riaditeľovi odboru kriminálnej polície som si nevedel predstaviť nič horšie, takže istú radosť som pociťoval.

„Je mi to jedno,“ odvrkla nezúčastnene Ema. „Stále to bude šéf a stále bude mať o niekoľko hviezdčiek viac než ty alebo ja a dá nám to patričné najavo.“

Svätá pravda. Ako som len neznášal tých, ktorí zastávali vedúce funkcie. Vôbec som nerozumel, ako som sa mohol zamestnať v policajnom zbore, keď som neuznával žiadne authority. Už na policajnej škole som s tým mal kolosálny problém, najmä keď nás nútili salutovať na chodbách. Neraz som bol kvôli tomu u riaditeľky, ktorá mi dávala poriadne zabrať. Stará pizda!

Otočil som sa späť k osvetlenej chatke a pozrel na hodiny.

5:54

A mohol to byť taký pohodový deň.

* * *

Na moje naliehanie ma Ema vyhodila pred bytom. Nemal som v pláne zoznámiť sa s novým šéfom so zablatenými topánkami a v prepotenom tričku. Okrem toho som sa musel osprchovať a niečo si zajesť. Keď som s uterákom obmotaným okolo pása vyliezol zo sprchy, zavolať som mame, či by som k nej nemohol priviesť Brucea, keďže to dnes vyzeralo na poriadne dlhý pracovný deň.

Súhlasila, vraj sa aspoň nebude nudiť sama doma.

Moja mama bola roky na invalidnom dôchodku, za čo sa mohla poďakovať môjmu biologickému otcovi a celé dni trávila okopávaním Viktorovej záhrady a upratovaním Viktorovho domu. Keď som si to teraz sám pre seba povedal, Viktor si z nej vlastne urobil slúžku a to ma poriadne našťvalo.

Čo si ten o sebe myslí? Moja matka mu nebude skákať okolo zadku!

No zároveň som si musel priznať, že ak by matka nebola zamestnaná záhradou a domácnosťou, častejšie by ma otravovala s vnúčatami a to som vonkoncom nepotreboval.

Asi by som sa mal Viktorovi, naopak, poďakovať.

Bol som z toho zmätený.

Raz som ho chcel nakopať za to, že mi spáva s matkou a urobil si z nej otrokyňu, inokedy som mu bol vďačný za to, že som na maminej tvári po rokoch videl úsmev.

Z chlebníka som vytiahol plesňou napadnutý chlieb, vydlabal z neho zelené časti a namastil ho maslom. Kým som jedol, z mrazničky som vybral zmrazené mäso pre psa a hodil ho do tašky. Nikdy by som matke nedovolil, aby môjho psa krmila niečím iným ako surovým mäsom. *Nesmiem zabudnúť dôrazne jej to pripomenúť – žiadne varené kosti z nedelňajšej polievky, ani vylihovanie na posteli.* Pred očami sa mi zjavil jej sklamaný výraz, že nebude môcť Brucea rozmaznávať podľa vlastných predstáv.

Obliekol som sa a zavolať si odvoz. Taxikárovi sa nepáčilo, že som do auta nasadol aj so psom a aby mi to dal najavo, pindal celou cestou k Námestiu osloboditeľov. Keď som vystupoval a nahol sa k okienku, začul som, ako sa sťažuje na psie chlpy, ktoré sa mu zapichli do sedačiek.

„Čo prosím? Asi som vás prepočul,“ vyštekol som zostra.

Taxikár si ma nevšimol. „Bude to sedem eur,“ zahundral a nastavil chlpatú ruku. Polemizoval by som nad tým, či tie chlpy na zadnom sedadle boli naozaj od môjho psa alebo opadali z tohto orangutana.

„Sedem eur?“

„Dve eurá je príplatok za psa,“ dodal.

Vydriduch! Z peňaženky som vytiahol papierovú desiatku a nechotne mu ju podal.

Chvíľu sa prehrabával v ľadvinke. „Nemáte presne?“

Typické, pomyslel som si. Myslel si, že mu tie tri eurá veľkodušne nechám, ale ja nie som žiaden zasratý Santa Claus! „Ak mi nemáte ako vydať, tam je stánok. Pani predavačka vám ich určite s radosťou rozmení,“ poznamenal som a hlúpo sa uškrnul.

Taxikár opäť zahundral a z ľadvinky predsa len vytiahol peniaze. Tri eurá mi vrátil, akoby o ne nejvil žiaden záujem a naštartoval. Bez pozdravu som prešiel na druhú stranu ulice a nastúpil do auta, ktoré som nechal odstavené pred hotelom v predchádzajúcu noc.

Odviezol som Brucea k matke, dôrazne jej vysvetlil, aby mu nedovolila váľať sa po gauči a následne som zamieril do práce. Ešte pred odchodom som si stihol všimnúť, ako sa Bruce motá okolo suky nemeckého ovčiaka z vedľajšej záhrady.

Nikdy som nerozumel vete: *Aký pán, taký pes.*

Až doteraz.

* * *

Prešiel som závorami a zaparkoval na parkovisku oproti budove krajského riaditeľstva policajného zboru. Táto stavba mala svoje najlepšie časy dávno za sebou, vzhľadom na jej ošúchanú fasádu a staré, zamrežované okná čnejúce sa na prízemí, nehovoriac o zdemolovaných schodoch, na ktorých som si neraz skoro dolámal hnáty. Jediná moderná

vymoženosť na tomto historickom artefakte boli posuvné dvere, ktoré sa predomnou otvorili ako na povel.

Za recepcným stolom sedela Fúzaňa, teda Žaneta. Fúzaňa ju prezývajú všetci kolegovia na oddelení (samozrejme okrem Emy, ktorá tvrdí, že je to urážajúce), pretože má fúzy ako Hercule Poirot. Tak dobre... Trochu som to s tým opisom prehnal. Kedysi si to rozdávala s mojím, od dnes už bývalým, šéfom.

Kriste, opäť raz som si nevedel vysvetliť, ako mohol pretiahnuť toto, keď mal doma takú peknú ženu.

Fúzaňa držala v rukách akýsi debilný ženský magazín s Juliou Roberts na titulke – v jej záujme som pevne dúfal, že čítala článok o depilácii – a ani o mňa nezavadila pohľadom. Bez pozdravu som zamieril k výťahu, stlačil som gombík s číslicou štyri a čakal, kým sa tá stará kraksňa rozbehne. Čas som si krátil obzeraním sa v zrkadle pripevnenom na stene výťahu. Prebdená noc a skoré vstávanie si vypýtali svoju daň. Pod očami sa mi vytvorili tmavé kruhy v tvare olympijského loga. Prefackal som sa a vyšiel som na tichú chodbu, kde sa to za iných okolností hmýrilo ľuďmi a vravou.

Zaklopal som na mahagónové dvere s prázdnu ceduľkou, na ktorej donedávna stálo: *pplk. Mgr. Peter Dubiny – riaditeľ odboru kriminálnej polície*, a bez vyzvania som strčil hlavu do medzery medzi odchýlenými dverami a zárubňou.

Vo výhlade na nového šéfa mi bránil Emin vystretý chrbát. Stála pred stolom, ruky mala zložené za chrbtom a na sebe mala tie zelené nohavice, v ktorých vyzerala tak fantasticky a ktoré jej obopínali okrúhle pozadie. Otočila sa a mne na malú chvíľu pookrialo srdce.

„Nech sa páči, podďte ďalej,“ spoza Emy sa ozval vysoký ženský hlas sprevádzaný klopaním opätokov na drevenej podlahe. Vykukol som spoza svojej nádhernej kolegyne a zadíval sa na našu novú nadriadenú. Na sekundu som si pomyslel, že si zo mňa niekto nepekne vystrelil, že ide o nepodarený žart. Nezáležalo na tom, že mi malo rozkazovať opačné pohlavie, ale...

S ústami dokorán som civel na ruku, ktorú ku mne žena vystrela. Vlasy mala vypnuté dohora a líčne kosti jej lemovali dva zvlnené oranžové pramienky. Na sebe mala rovnakú károvanú sukňu ako včera v noci, akurát blúzku vymenila za novú, s ešte hlbším výstrihom.

„Gabriela Solčanská,“ predstavila sa a vystrašene na mňa pozrela. Do slova som počul, ako jej vynechal jeden úder srdca. Z nášho stretnutia ostala rovnako prekvapená ako ja... ak nie ešte viac.

„Dávid Meizner,“ zahabkal som.

Solčanská? opakoval som si v duchu. To meno mi bolo akési povedomé. *Kde som ho len počul?* pýtal som sa, až kým mi to konečne nedocvaklo.

„Vy ste rodina s Adamom Solčanským, tým prokurátorom?“ *Celkom sa na seba podobajú,* nahováral som si. *Možno sú súrodenci.*

„Áno, Adam je môj manžel,“ prehodila nervózne a stále mi drvila ruku v silnom zovretí. Mal som pocit, akoby som ju vopchal do zveráku.

Nasucho som prehltol. Obával som sa otočiť sa Eminým smerom, aby som nemusel čeliť jej podozrievavému pohľadu. Určite sa z nášho správania dovtípila, že čosi nie je s kostolným poriadkom. Ustúpil som o krok dozadu, aby som striasol zovretie šéfkinej studenej ruky a očami som zablúdil k zlatej obrúčke.

Manželka Adama Solčanského? Čo to má znamenať? Adam sa nikdy nezmenil o tom, že je ženatý – alebo áno? Doboha! Mal by som viac počúvať druhých a nezaujímať sa len o seba.

Naša nová nadriadená sa posadila na otáčaciu stoličku (zrejme aby sa jej nepodlomili trasúce sa nohy), odsunula papiere na kraj stola a vyzvala nás, aby sme si sadli oproti.

Za denného svetla nie je vôbec príťažlivá, uvedomil som si. Vlasy mala oranžové ako zapadajúce slnko a pretiahnutou tvárou sa podobala viac na kobyľu ako na ľudskú bytosť.

„Tak,“ ruky položila na opierky kresla, „formálne zoznámenie už máme za sebou a teraz by som sa rada dozvedela niečo o prípade.“

Oprela sa a dlhé prsty zložila do striešky. Pohľad venovala výlučne Eme, na ktorú sa aj usmievala. Naše naoko prvotné zoznámenie nezahrála úplne dokonale. V kancelárii panovala neprijemná atmosféra, ktorá bola doslova hmatateľná. Bol som si istý, že Ema niečo šípi a v hlave sa mi pretáčali mozgové závitky, aby som si vymyslel vierohodnú výhovorku, ktorá by zakryla moje štandardu sa vymykajúce správanie. Nemal som v pláne priznať sa jej, že som si to v noci rozdával s prokurátorovou ženou. Naďalej som sa vyhýbal Eminmu pohľadu, aj keď som tým dozaista prilieval olej

do ohňa. Nakoniec sa otočila k Solčanskej a začala ju informovať o tom, čo sme sa dozvedeli na mieste činu. Nevnímal som ani jednu z nich, pohľadom som behal po kancelárii. Od piatku sa miestnosť výrazne zmenila. Na oknách boli nové žalúzie, parapetu zdobili rôznofarebné črepníky s orchideami a v rohu miestnosti stála skriňa s knihami a hrubými zakladačmi. Stôl bol úhľadne uprataný, nekopili sa na ňom žiadne zahnednuté zložky ani obaly od pizze či obschnutého jedla, ako to bolo zvykom u starého šéfa. Vo vzduchu sa vznášala vôňa čistiaceho prostriedku a Solčanskej ostrého parfumu. O laptop sa opierala fotka s manželmi Solčanskými. Adam na nej objímal svoju ženu. Vyzerali pri tom ako šťastný pár – háčik bol v tom, že šťastná žena by nepodviedla svojho muža s niekým, koho poznala menej ako hodinu. *Alebo áno?* O manželskom spolužití som nečul z hola nič. *Ako sa len z tohto vyvlečiem?*

„Dávid?“ drgla do mňa Ema a vyrušila ma tak z vymýšľania únikového plánu.

„Áno?“

„Pýtala som sa, čo ste sa dozvedeli od svedkov, ktorí našli telo,“ ozvala sa šéfka a prvýkrát sa zatvárala pobavene. Všimla si, že som z nášho nečakaného stretnutia poriadne vykoľajený a dobre sa na mne zabávala. Škoda len, že nevidela samú seba vo chvíli, keď som vošiel do kancelárie – istotne by ste sa jej krvi nedorezali.

„Och, pardon. Trochu som sa zamyslel,“ piskľavo som sa zarehnil, až Solčanskej vyskočilo obočie ku koreňom ohnivých vlasov. Periférne som zazrel, ako nado mnou Ema od hanby prevrátila oči a sklonila hlavu. „Ehm, no...“ pokračoval som a zreprodukoval im chlapcovu výpoveď. Povedal som všetko, na čo som si z rozhovoru spomenul.

„Dobre, ale aj tak ich predvolajte. Z výsluchu treba spísať oficiálnu zápisnicu,“ poučila nás ako školáčikov.

Ema prikývla a ja som ju bez premýšľania napodobnil.

„Teraz, ak ma ospravedlníte, mám ešte jedno stretnutie.“

* * *

„Čo to, dopekla, malo znamenať?!“ vybehla na mňa Ema, keď sa za nami zatvorili dvere.

Nahodil som svoj najnechápavejší výraz. „Nič, prečo?“ A pokračoval som ďalej v chôdzi.

EMA ma chytila za rameno a zatarasila mi cestu do kancelárie. „Prestaň mi klamať do tváre. Ty si s ňou niečo mal, však?“

Zahľadel som sa do jej modrých očí a v tej chvíli som si uvedomil, že ak jej poviem pravdu, sklamem ju. Netušil som však prečo. Prečo by ju malo raniť to, že som sa vyspal s inou ženou? Ak ma pamäť neklamala, bola to ona, kto so mnou nechcel mať nič spoločné. Odôvodnila to tým, že ak by nám vzťah náhodou nevyšiel, nikdy viac by z nás neboli rovnako dobrí priatelia. Išlo presne o to, čo som spomínal na začiatku – nerozumiem jej. Nechce ma, ale ak sa priznám, že som spal so Solčanskou, bude schopná so mnou týždeň neprehovoriť. Neostávalo mi teda nič iné, iba zas a znova klamať.

„Si normálna? To máš o mne naozaj takú nízku mienku?“ Zatváril som sa urazene. Od malička nás predsa učia, že útok je najlepšia obrana.

Chvíľu sa mi zdalo, že som Emu svojou odpoveďou zaskočil, potom však skleslo prehovorila: „Bohužiaľ ťa poznám, Dávid. Pretiahneš všetko, čo má dieru – takže moja odpoveď je: Áno, mám o tebe nízku mienku. Ak si s ňou spal, nikdy ti to neodpustím.“

„Čože?!“ zatiahol som, až mi preskočil hlas do falzetu. *Zdá sa mi to alebo Ema skutočne žiarli?*

„Dobre si počul,“ odvrkla a zmizla za dverami toalety.

Do kancelárie sa vrátila o dobrú polhodinu neskôr. Sadla si na stoličku a vyložila nohy na stôl, takmer sa špičkami dotkla tých mojich. Z ruksaku vybrala rožky, tresku a ruské vajíčko, ktoré vzápätí posunula predo mňa. Vedela, čo mám rád. A toto ruské vajíčko z bufetu som priam miloval.

„Dobrá chuť,“ poprial som jej, keď som sa načiahol po jedle. Dalo mi zabrať, aby som zakryl úškrn.

Niekoľko nasledujúcich hodín sme buď sedeli, prekladali papiere z jednej strany na druhú, alebo sa zhovárali o prípade. O dvanástej sme využili svoje právo na obedňajšiu prestávku. Keď sme sa vrátili, na recepcii nás čakali Tomáš s Lukášom v sprievode troch dospelých ľudí.

„Dobrý deň,“ neisto prehovoril jeden z dospelákov. „Prišli sme kvôli tomu predvolaniu na výsluch,“ dodal a chytil Tomáša za rameno.

„Nech sa páči, podte za mnou.“

Zaviedol som ich k vŕzgajúcemu výťahu a vyviezol sa s nimi na štvrté podlažie. Ema sa rozhodla ísť po schodoch, vzhľadom na to, že bol výťah päťmiestny a už ja som v ňom bol nadbytočný. Všimol som si, že v poslednom čase prestala používať výťah – jediným možným vysvetlením bolo, že sa chcela udržať vo forme, pretože klaustrofóbiou netrpela určite.

Kým sme sa slimačím tempom vyviezli na štvrté poschodie, Ema už stála pred dverami do kancelárie.

„Prosím, sadnite si,“ pokynul som päťčlennej skupinke a sám som sa zviezol na stoličku za počítačom.

Tomáš, chlapec, s ktorým som sa nadránom zhováral, sa posadil oproti. Jeho rodičia ostali stáť za ním. Otec si nahlas vzdychol a povzbudivo sa na chlapca usmial. Lukášov otec, naopak, nebral ohľad ani na syna, ani na Tomášovu tehotnú matku, a obsadil poslednú voľnú stoličku. S rukami skríženými na prsiach sa na mňa znudene zahľadel. Hoci som ho nepoznal a za tri minúty spoločne stráveného času neprehovoril ani slovo, s istotou som o ňom vedel povedať jedno: Bol to arogantný chmuľo, ktorý si o sebe priveľa namýšľal. Prezradil ho nie len jeho povýšenecký pohľad, ale aj oblek za nemalé peniaze a vyleštené topánky, ktorými demonštroval svoju nadradenosť.

Dvihol som zrak k Lukášovi a všimol si, že mal od plaču opuchnuté oči. Na ľavom viečku mal okrem všetkého modrastú krvnú podliatinu. *Ráno tam určite nebola.* Zataľ som ruky v päšť a spomenul si na svojho otca, ktorý mne a matke rovnakým spôsobom *spríjemňoval* život. Ema si to všimla, teplou dlaňou mi prešla po chrbte a vrátila ma späť do kancelárie, k výsluchu. Poznala moju minulosť, takže sa právom obávala, ako zareagujem. Posunula kolieskovú stoličku na druhú stranu stola a ponúkla ju Tomášovej matke.

„Ja postojím,“ navrhla a zazrela na Lukášovho otca, ktorý sa bez hanby rozvaloval na mäkkej stoličke, kým žena v treťom trimestri stála necelý meter od neho.

„Ďakujem,“ povedala tehuľka a s manželovou pomocou sa usadila.

Utreľ som si umastené prsty do vlhčenej utierky a vysvetlil im, prečo sa museli dostaviť osobne. Keď som skončil, Lukášov otec sa predklonil, pozrel na náramkové hodinky a informoval nás o tom, že nemá veľa času a nech si láskavo pohneme.

Prebodol som ho pohľadom a možno by som mu odvrkol niečo *príjemné*, ale všimol som si, ako Ema nebadane pootočila hlavou. Naznačila mi tým, aby som bol ticho. Poslúchol som ju. Ovládol som sa – nie len pre ňu, ale aj pre Lukáša. Nechcel som, aby si jeho otec neskôr vylial zlosť na synovi, ale naozaj som sa musel premáhať. Určite mi v mojom sebazaprení neodseknúť mu niečo sprosté nepomáhalo, že sa na mňa Lukášov otec škeril od ucha k uchu.

„Nemajte obavy,“ vyplul som zo seba neochotne a venoval mu falošný úsmev. „Ale všetko poporiadku. Najprv sa porozprávame s Tomášom a až potom s vašim synom,“ vrátil som mu v medziach toho, čo som si mohol dovoliť a sledoval, ako sa mu zmenila tvár z hnedej na purpurovú.

„To v žiadnom prípade,“ odsekol. „Nebudem čakať, ponáhľam sa do práce. Vypočujte najprv Lukáša a potom toho druhého.“

„Tak, aby sme v tom mali jasno už hneď nazačiatku,“ zavrčal som a mierne som pri tom zvýšil hlas. „Tu rozhodujem ja, nie vy! Povedal som, že najprv sa porozprávame s Tomášom a až potom s vašim synom. Môžete počkať vonku,“ dodal som, keď chcel Lukášov otec znova protestovať a dlaňou som namieril na dvere. „Môžeme začať?“ spýtal som sa, keď sme v kancelárii ostali len ja, Ema a Tomáš s rodičmi. Prikývli a ja som sa pustil do výsluchu. Začal som formalitami, ako sú meno a priezvisko, dátum narodenia a adresa trvalého pobytu, potom som prešiel k podstatným veciam.

Výsluch Tomáša Szaba však nepriniesol nič prevratné. V podstate mi len zopakoval to, čo mi stihol povedať ráno. Jedinou novinkou pre mňa boli údaje o *starej* (ako ju nazval Tomáš) Havírovej – žene, ktorej patrila chata. Tomášov otec kvôli tomu musel volať svojej matke, ktorá celý incident prespala pod vplyvom tabletiiek. Zrejme bola stále mimo, pretože mu chvíľu trvalo, kým z nej vydoloval Havírovej adresu a telefónne číslo. Najradšej by som natiahol čas, aby som vytráпил Lukášovho otca, ale vzhľadom na stav Tomášovej matky som výsluch po hodine ukončil.

Ledva Szabovci otvorili dvere a vyšli z kancelárie, do miestnosti vpadol Lukášov otec. „Konečne,“ neodpustil si drzý tón a bez vyzvania sa posadil.

Prekrútil som očami, náročky tak, aby to videl. Čakal som, ako zareaguje, našťastie čušal. Obrátil som sa k Lukášovi. „Tvoje meno?“